ה"ג **וכ"ם ביטול מקח לרבנן לית להו.** כלומר דאונאה ודאי אית להו דמן התורה היא דכתיב לא תונו (ויקרא כה) אבל ביטול מקח לית להו אלא אגב סברא להו יותר משתות כשתות עצמה דמי וקנה ומחזיר אונאה: **והתנן.** בפרק הזהב [ב"מ נו:]: **ר' יהודה אומר המוכר ס"ת בהמה ומרגלית אין להם דין אונאה ואמרו לו כו'.** ואמרי' בגמרא [שם נח:] עד כמה לא הוי אונאה אמר אמימר עד כדי דמיהן דהיינו יתר משתות לא הוי אונאה אליבא דרבי יהודה ואפילו להחזיר אונאה אלא מחילה היא דעביד איניש דזבין להו ביוקר ומדקאמרי ליה לא אמרו דאין להן אונאה אלא אלו המנין במשנתנו עבדים ושטרות וקלקעות וטעמא יליף התם מקרקעי אבל לכל מילי אית להו דין אונאה וביטול מקח כך פירשו רבותינו. ולא נהירא דהא לא שמעינן להו מהכא דאית להו ביטול מקח ביתר משתות אלא ש"מ דאיכא אונאה וצריך להחזיר הדמים. ונראה בעיני לפרש כן ומי אין הדמים ראויה לקנות בקר עם הצמד אמאי מתקיימת מכירת הצמד לגמרי שלא יחזיר לו זה כלום לנוקח מאונאתו שכן משמע לשון המשנה מכר את הצמד לא מכר את הבקר אבל מכירת הצמד מכירה מעלייתא היא ואמאי לא מיבעיא דאונאתו היה לו להחזיר אילו נתאנה שתות אלא אפילו ביטול מקח ליהוי מן הדין דהא נתאנה יותר משתות טובא. וכ"ת רבנן לית להו לא החזרת אונאה בשתות ולא ביטול מקח ביתר משתות אלא בכל ענין קנה ולא יחזיר לו כלום שאין לנו לכופו בב"ד לכך אם אינו רוצה לנתן ידי שמים והתנן אמרו לו לא אמרו אלא את אלו אבל שאר דברים יש להן אונאה וצריך להחזיר ואמאי אמרינן במתניתין אין הדמים ראויה דמשמע שהמכירה מתקיים לגמרי ולא יחזיר לו מוכר לנוקח ממעותיו כלום והאי דקאמר גמרא וכ"ת ביטול מקח לית להו לאו דוקא דהוא הדין דמאונאת שתות קפריך אלא משום דקפריך ואיהו ביטול מקח דרבותא קפריך מש"ה קאמר נמי וכ"ת ביטול מקח כו': **ומשני מאי אין הדמים (ג). היינו ביטול מקח שאין הדמים ראויה לקנות אם הבקר להסקיים המכר אלא לא מכר את הבקר ויבטל המקח משום אונאה יתר משתות.** וסבור בלבו שכך שוה ה' בז' או ו' בח' והלכך בטל מקח דמקח טעות הוא אבל בכדי שאין הדעת טועה כמתניתין דלמד ששוה פרוטה אין קונין אותו במנה או מתתים. ומסתברא כתירוץ אחרון וקמא שיטוא דחיקא הוא: **אימור מתנה כו'.** יש לנו לומר דמתנה בעלמא הוא דיהיב ליה: **מתני' גליו.** בגמרא מפרש להו: **רבי יהודה אומר כו'.** כולה מיפרשא בגמרא: **חמורך זו.** כמות שהיא עם כלים שעליה: **חמורך היא.** כלומר אם זו היא חמורך מכור אותה לי דהיינו כמוכר את החמור סתם. וסבירא ליה לרבי יהודה דאין כליו מכורין אפילו בעודן עליו: **גמ' מחלוקת.** דתנא קמא ורבנן המדי בכלים העשויין למשוי החמור כגון שק ודיסקיא שעשוין [ב]ליטול בתוכו משאוי ולתת על החמור: **וכומני.** מרכבתא דנשי וכדלקמן וגם הוא ממין משאוי שהאשה יושבת כמשאוי דסתם חמור לרכיבת אנשים קאי: **דת"ק סבר.** חמור לרכיבת אדם עומד ולא למשאוי הלכך המוכר את החמור סתם לא מכר אותם כלים העשויין למשאוי אלא דרכיבה בלבד ע"ז שנבוג"א: כלים העשויים לרכיבה כגון אוכף ומרדעת. ואמרו המדי סבר חמור למשאוי עומד וקנה כולן גם האוכף ומרדעת דלטעון משאוי על גבן עשויין: **אוכף ומרדעת.** בין לרכיבה בין למשאוי: **קילקלי.** ציגנל"ש לקשור האוכף בחגיגת החמור: **חבק.** פוטרי"ל. ולרכי רכיבה הן: **הא לא אמר ליה.** חמור וכליו אלא סתם מכר לו את החמור לא קנה את האוכף ומרדעת. ואם איתא לדעולא הא מני לא רבנן ולא נחום המדי אלא ע"כ באוכף ומרדעת פליגי והא ברייתא רבנן היא: **לא הוא הדין כו'.** ורבנן היא ולא נחום המדי דלנחום מיקנא קני נמי שק ודיסקיא וכומני: **והא קמ"ל דאמר ליה חמור וכליו.** לא אהני האי יתור לשון לטפויי שק ודיסקיא ולא קני להו כרבנן: **בעודן עליו.** הא שק ודיסקיא מחלוקת בעודן עליו בשעת מכירה אבל בשאין עודן עליו מודה להו נחום (ד) לרבנן דאין מכורין ואפילו אוכף ומרדעת נמי אין מכורין אם אינן עליו: **או דלמא בשאין עודן עליו מחלוקת.** ואפ"ה אוכף ומרדעת קנה: **ת"ש וכזמן שאמר לו הוא וכל מה שעליו הרי כולן מכורין.** אפילו שק ודיסקיא וכומני וגב"ע בעודן עליו מיירי דהא קתני דלא מה שעליו ואפ"ה קתני ריש דאין מכורין בכלל החמור עד דא"ל בהדיא וכל מה שעליו כדקתני סיפא: **אי אמרת בשלמא בעודן עליו מחלוקת הא מני רבנן היא.** דאמרי לא מכר את כליו אע"פ שעודן עליו: **הא מני.** לא נחום ולא רבנן דהא בעודן עליו מיירי ואפ"ה לא מכר מסתמא עד דא"ל בהדיא וכל מה שעליו. וכי היכי דפריך מסיפא ה"ל לפרוכי מרישא דקתני בהדיא לא מכר אלא משום דעיקר פירכיה ממה דקתני וכל מה שעליה דמשמע בעודן עליו מש"ה אלימא פרוכי מינה דסיפא: **ת"ש רבי יהודה אומר פעמים מכורין כו'.** ורבי יהודה בעודן עליו מיירי דהא קתני ממוסר דאמר זו כליו מכורין דמשום דאמר זו דמשמע כמו שהיא טעונה מש"ה כליו מכורים. ואמאי דקאמר ת"ק קאי דשמעינהו דמיפלגי בעודן עליו למר מכר ולמר לא מכר ואתא איהו למימר פעמים מכורין כו' ולהכריע ביניהם אתא:

מילתא

וכי תימא לרבנן ביטול מקח לית להו כו'. הוה מצי למיפרך מרישא דקתני אלו דברים שאין להם אונאה העבדים והקרקעות כו' מכלל דשאר דברים יש להן אונאה אלא משום דהוי מצי לתחויי הא מני ר' יהודה היא: **אבל בכדי שאין הדעת טועה [לא אימור] מתנה כו'.** אומר ריב"ש דליכא למיפרך מהכא לרב דאמר בפרק ג'האשה (קדושין דף מו: ושם) גבי מקדש אחותו אדם יודע שאין קדושין תופסין באחותו וגמר ונתן לשם פקדון דהתם אין המעשה קיים כל עיקר אבל הכא לענין למד המקח קיים ואין סברא שמעות הלמד לא יחזיר והמותר יחזיר ומיהו האי שיעוראי לא שייך באיזהו נשך (ב"מ דף סג:) גבי האי מאן דיזיף פשיטי מחבריה ואשכח יתירתא אם בכדי שאין הדעת טועה לא צריך לאהדורי אימור במתנה יהבה ניהליה וי"ל דהתם ליכא למימר דפקדון הוא שאינו יודע שיחזור ויומנה אותם ועוד אפילו יודע מסתמא כיון דלא הודיעו שהן יתירות אין דעתו לתנעו: **אבל בשאין עודן עליו מודה להו נחום המדי.** לרבנן דלא קנה והיינו דוקא בשק ודיסקיא וכומני אבל באוכף ומרדעת אפילו אין עודן עליו קנה דתכסיסי דחמור הוו וקני להו כל היכא דאיתנהו ובקונטו' לא פירש כן: **או** דלמא בשאין עליו מחלוקת. ה"נ הוה מצי למימר אי דלמא בין כזו וכין כזו מחלוקת: **יש** ספרים שכתוב בהן מאי לאו ר' יהודה טעמא דנחום קא מפרש לא ר' יהודה טעמא דנפשיה קאמר ד) והכי פריך מאי לאו ר' יהודה שמע לנחום דלא מחלק בעודן עליו בין א"ל חמורך זה בין א"ל חמורך הוא אלא לעולם קנה בעודן עליו וא"ל ר' יהודה דיש הפרש א"נ מפרש ממש ולא פליגי: כולהו

כב א מיי' פי"ב מהל' מכירה הל' ח ופי"ג הל' יג סמג לאוין קע טוש"ע חו"מ סי' רכז סעי"ז:

כג ב מיי' פכ"ז מהל' מכירה הל' ה סמג עשין פג טוש"ע חו"מ סי' רל סעיף ח:

כד ג ד ה ו ז מיי' שם הל' ד טוש"ע שם סעיף ז:

לעזי רש"י

ציגנגל"ש [ציגנגל"א]. חבק (רצועת בטן של הסוס וכיו"ב). פוטרי"ל [פייטרי"ל]. חבק (חלק מהרתמה ששמים על חזה האתון).

רבינו גרשום (המשך)

עליו כולן מכורין אי אמרת בשלמא בעודן עליו מחלוקת דרבנן והכא אמאי כולן מכורין משום דפירש לו ואמר לו הוא וכל שעליו. הא סיפא דקתני בזמן שאמר לו דיקא כרבנן דטעמא דאמר לו הא לא אמר לו לא. ואילו נחום סבירא ליה כיון דעודן עליו אע"ג דלא אמר ליה הוא וכל מה שעליו מכורין. אלא אי אמרת בשאין עודן עליו מחלוקת אבל בעודן עליו אע"ג דלא אמר ליה הוא וכל מה שעליו הרי אלו מכורין הא סיפא דקתני בזמן שאמר דמשמע טעמא דאמר הכי מכורין הא לא אמר לא הוי מכורין אע"ג דעודן עליו. מני לא רבנן ולא נחום הואיל דתרוייהו מודו דכי עודן עליו אע"ג דלא אמר דהוו מכורין. ומשני לעולם אימא לך בשאין עודן עליו מחלוקת אבל בעודן עליו מחלוקת הוא מכורין. ודקא קשיא לך הא סיפא מני. אליבא דמאן איצטרכא למתניא. לעולם אליבא דרבנן. ולא תימא בזמן שאמר הוא וכל מה שעליו דאי עודן עליו אע"ג דלא אמר הוי מכורין. אלא אימא בזמן שאמר הוא וכל מה שראוי להיות עליו דמשמע דבשעת מכירה אינן עליו דהשתא הואי טעמא דאמר הוא וכל מה שראוי להיות עליו דמי כמו שישנן עליו והוי הן מכורין הא לא אמר לא: ת"ש ממתני' ר' יהודה [אומר] פעמים מכורין וכו'.

ו) גי' מאי לאו ר' יהודה טעמא דנחום מפרש דכי אמר נחום דמכורין בשעוד עליו דהיינו חמורך זה בכליו. אלמא דבעודן עליו פליג נחום עליה דרבנן: לא ר' יהודה.

עין משפט נר מצוה

ד) ב"מ נו:, ג) [כמ"ש לעיל], ג) [ל"ל כלים מקדש], ד) תוס' ל"ל וכמי פירושו,

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא מ"ל הכי לא לא הוא הדין: (ב) שם לעולם אימא לך בשאין עודן עליו: (ג) רשב"ם ד"ה ומשני וכו' הדמים ראויה הייו: (ד) ד"ה בעודן וכו' נחום המדי לרבנן:

רבינו גרשום

ולא והתנן (ב"מ נו:) ר' יהודה אומר אף המוכר ס"ת. בדמים יקרים וכו'. אמרו לו לא אמרן. דאין להם אונאה: אלא את אלו. העבדים והשטרות והקרקעות וההקדשות אבל בהמה ושאר מילי אמרו דיש להן אונאה ומתבטל המקח: ומשני מאי אין הדמים ראויה הייו: (ד) ד"ה בעודן וכו' נחום המדי לרבנן:

רבינו גרשום

ולא והתנן (ב"מ נו:) ר' יהודה אומר אף המוכר ס"ת. בדמים יקרים וכו'. אמרו לו לא אמרן. דאין להם אונאה: אלא את אלו. העבדים והשטרות והקרקעות וההקדשות אבל בהמה ושאר מילי אמרו דיש להן אונאה ומתבטל המקח: ומשני מאי אין הדמים ראויה. דקתני מתני' דרדאי הוי בטול מקח הוראיל שנתאנה. אבל אכתי להיכא דמכר את הצמד לא מכר את הבקר: ואי בעית אימא כי אמור רבנן אונאה וכטול מקח. הני מילי בכדי שהדעת טועה דהיינו כגון שתות דלא קים ליה לאינש אם נתאנה או לאו. אבל מתני' להיכא דמכר לו את הצמד בפאתים זוז דאפ"ה לא מכר לו את הבקר ודאי אין הדעת טועה בכך דודאי ידעי ליה דלא שויא כולי האי ומתנה היא. ומאי דקאמר ריהיב מאתים זוז מתנה הוא דקא יהיב ליה: **פשקא** המוכר את החמור. סתם לא מכר את כליו: אמר עולא מחלוקת. דרבנן ונחום דמתני' בהני כלים: בשק. שאוכל בו החמור: ודיסקא. אותו מרצוף שנושאין בו התבן לצורך אכילתו ומן עור עשוי: כומני. מפרש לקמן מרכבתא דנשים אוכף של נשים דכל הני למשוי ניהו. דת"ק סבר דמש"ה לא מכר הני דסתם חמור לרכיבה עומד ולא למשוי ומש"ה לא מכר הני דלאו כלי רכיבה הן: למשוי עומד. והני נמי משוי ניהו: אבל אוכף ומרדעת. היינו לבד דלרכיבה עומד דברי הכל אפי' רבנן מודי דמכורין: חבק. לוענין ציגל"א: קילקלי. פושל"א: טעמא דאמר וכו'. מש"ה מכר את האוכף ואת המרדעת הואיל ופירש: הא לא אמר ליה. חמור וכליו אוכף ומרדעת אין מכורין בסתמא וקשיא לעולא דאמר אבל אוכף ומרדעת דברי הכל מכורין: ומשני ה"ה וכו' והא קמ"ל דאע"ג דאמר לו חמור וכליו כומני דיסקא לא קני. דלא לרכיבה אדם עומדין ולאו כליו ממש ניהו: מרכבתא דנשי. בלע"ז שנבוג"א: אלא דרכיבה אשה. ששתי שוקיה מצד אחד לא חשיב רכיבה אלא משוי: איבעיא להו בעודן. על החמור בשעת מכירה אותו שק דיסקא וכומני: מחלוקת. דרבנן ונחום דרבנן סברי אע"ג דבשעת מכירה עודן עליו לא מכרן משום דלאו לרכיבה עומד אלא למשוי ונחום המדי סבר הואיל דבשעת מכירה עודן עליו זבין ליה: או דילמא בשאין עודן עליו מחלוקת. דרבנן סברי לא שייכא לחמור ונחום סבר שייכא: ת"ש. דקתני סיפא דברייתא דחמור וכליו (דקתני) וכזמן שאמר לו הוא וכל מה שעליו דהיינו כשעודן

כה א מיי' פי"ב מהל' מכירה הל' ח ופי"ג הל' יג סמג לאוין קע טוש"ע חו"מ סי' רכז סעי"ז:

כו ב מיי' פכ"ז מהל' מכירה הל' ה סמג עשין פג טוש"ע חו"מ סי' רל סעיף ח:

כז ג ד ה ו ז מיי' שם הל' ד טוש"ע שם סעיף ז:

לעזי רש"י

ציגנגל"ש [ציגנגל"א]. חבק (רצועת בטן של הסוס וכיו"ב). פוטרי"ל [פייטרי"ל]. חבק (חלק מהרתמה ששמים על חזה האתון).

רבינו גרשום (המשך)

עליו כולן מכורין אי אמרת בשלמא בעודן עליו מחלוקת דרבנן והכא אמאי כולן מכורין משום דפירש לו ואמר לו הוא וכל שעליו. הא סיפא דקתני בזמן שאמר לו דיקא כרבנן דטעמא דאמר לו הא לא אמר לו לא. ואילו נחום סבירא ליה כיון דעודן עליו אע"ג דלא אמר ליה הוא וכל מה שעליו מכורין. אלא אי אמרת בשאין עודן עליו מחלוקת אבל בעודן עליו הוא מכורין. ודקא קשיא לך הא סיפא מני. אליבא דמאן איצטרכא למתניא. לעולם אליבא דרבנן. ולא תימא בזמן שאמר הוא וכל מה שעליו דאי עודן עליו אע"ג דלא אמר הוי מכורין. אלא אימא בזמן שאמר הוא וכל מה שראוי להיות עליו דמשמע דבשעת מכירה אינן עליו דהשתא הואי טעמא דאמר הוא וכל מה שראוי להיות עליו דמי כמו שישנן עליו והוי הן מכורין הא לא אמר לא: ת"ש ממתני' ר' יהודה [אומר] פעמים מכורין וכו'.

ו) גי' דכאן הוא כמו שכ' התוס' כאן בשם יש ספרים וכפי' הפני שכ' דר"י מפרש ממש ולא פליגי.